

Batınının başörtüsü imtihanı

Bugün gelinen noktada hiç kimse lütuf ve ikram peşinde değildir. Hak sahipleri haklarını talep etmektedir. Hatta demokrasinin nisbeten iyi işletildiği dönemlerde elde edilen, yahut hak sahiplerine iade edilen bazı hakların, darbelerle ve antidemokratik uygulamalarla yeniden kesintiye uğramasıyla yeniden mağdur, aciz ve zayıf durumuna düşürülenlerin demokratik zeminlerde meşrû yollarla hak aramaları onların en tabii ve en demokratik hakları olsa gerektir. Mağdurlara ve hak sahiplerine haklarını iade etmek ise, o hakları gasbedenlerin boyunlarının borcu olsa gerektir. Nasıl ki bu hakların gasbında bizzat devlet kullanılmıştır, kuvvetler ayrılığında birinci derecede rolü olan kurumlar alet edilmiştir. Bu hakların iadesinde de en başta yine devlete ve devlet hukukunu işleten kurumlara iş düşmektedir. Meselâ, haksız ve keyfi uygulamalarla, insanların haklarına tecavüz edenler hakkında soruşturma açtırmak, onları sorgulamak ve hatta gerekirse onları cezalandırmak, böylece hak sahibini yine kendi hakkına kavuşturmak. Bunu yapmak demokratik hukuk devletinin vazgeçilmez vazifesidir. Ve söz konusu olan da “iade-i hak”tır.

Keşke başörtüleri yüzünden öğrenim hakları ellerinden alınanlar, üniversite imtihanlarına örtüleri ile birlikte alınmayanlar, keşke başörtüleri_ yüzünden bir takım görevlere getirilmeyenler, haklarını sadece ve sadece demokratik zeminlerde arayabilselerdi. Keşke milletin ve devletin şefkatli sinelerine sığınabilselerdi. Sivil toplum örgütlerini devreye sokabilselerdi. Konferanslar, paneller, sempozyumlar ve toplu yürüyüşler tertip ettirerek güzel bir kamuoyu oluşturabilselerdi. Televizyonları, radyoları, interneti ve bütün kitle iletişim araçlarını bu alanda gereği gibi kullanabilselerdi. Evet, diyorsunuz ki, kullandılar. Doğrudur. Ama gereği gibi kullanmak, sabırla metanetle devam etmek, yılmamak. Yılıp da başka yollara başvurmamak. Siyasî partilerden medet ummamak, onlardan birilerinin ocağına atılıp onların malzemesi olmamak, onların yandığı ocakta yanmamak. Haklı ve onurlu ve nurlu mücadelelerine siyasî gölgeler düşürmemek. Müslümanlar bugüne kadar ne zarar gördülerse bu siyasî alanda gördüler ve nelerini kaybettilerse de yine bu alanda kaybettiler. Demokratik zeminlerde kazanılmış haklarını bile bu siyasî alanlarda kaybettiler. Bir zamanlar, “Bu ülkede herkes göğsünü gere gere ben Müslümanım diyebilmelidir” diyen ve darbelere maruz kalan kaşarlanmış siyaset adamını bile zivanadan çıkarttılar. Varsın bugünkü siyasetin başında, Müslümanlığı kendi hayatında ve aile hayatında yaşamayan birileri olsun da, Müslümanlığı her alanda yaşayanlara ilişmesin, Müslümanların kıyafetiyle uğraşmasın ve uğraşılmasına müsaade etmesin.

_İşte Batı dünyasından, meselâ Avusturya’dan bazı örnekler..

Evvelki sene hayata gözlerini yuman İçişleri Bakanı Liese Prokop, ölmeden önce bir “ilk”e imza atmak istedi ama, demokrasi geçit vermedi. Hak, hukuk ve hürriyetler zemininde onun bu sesli düşüncesi geri tepti, arzusunu kursağında bıraktı. Mensup olduğu parti tarafından kabul görmedi. Hele hele Avusturya Diyanet İşleri Başkanının onunla yaptığı uzun bir görüşmeden sonra onun bu talebinden vazgeçmesi, basına “Başkan Bakanı ikna etti” yorumuyla girdi. Bayan Prokop’un teklifi şu olacaktı:

“Üniversitelerde, kamu ve iş alanlarında başörtüsü varsın olsun, ama ilk ve orta dereceli okullarda engelleyici bir düzenleme yapılabilir.”

Onun bu “yapılabilir” dediği şeyin “yapılamaz” olduğu demokratik zeminlerde vurgulandı, basında geniş yer aldı. Çeşitli platformlarda tartışıldı.

Sonuçta mecliste teklif olarak sunulmasına bile müsaade edilmedi. Hani şu bizim meşhur “teklif edilemez” maddelerimiz var ya..

Sahi bizdeki o maddeler de, yoksa insan hakları ve özgürlükleriyle mi ilgilidir? Keşke öyle olsa bari..

Farklılıkları gözetirken, onlara uygulama alanı bahşederken, onları uzlaştırırken, başkalarının alanlarına girmeden, onlara müdahale etmeden ve çatışmaya yol açmadan bunu yapmak gerekir. Zaten demokratik ülkeler, kişinin kendi tercihine, inancına saygılı olurken, ona yaşama şansı verirken, “ama bana ilişme, başkasını rahatsız etme, onun tercihine dokunma” diyor. Meselâ, bizim bu yörede benim de görev yaptığım eğitim alanlarının birinde bir Müslüman baba (Türk değil), kızlarının başörtüleriyle devam ettiği bir lisede, yönetimden şunu talep etmiş:

“Benim kızlarıma ders veren bayan öğretmenler de, derste iken başlarını örtsünler.”

Böyle bir talep karşısında ancak gülünür, bunu teklif edenin aklî dengesi olmadığına hükmedilir.

Bir müdür bana “Bak işte, biz haklara riayet ediyoruz, ama sonuçta çok ileri gidilip bizim hayat tarzımıza da ilişiliyor” sözleriyle bu haberi naklederken, ben de gülerek, “Siz de hemen başörtüsü siparişleri vermişsinizdir herhalde.” dedim.

Bir kere Batı dünyası, İslâma ve Müslümana “çekinceli” bakıyor. Araya mesafe koymak istiyor. İslâmı sorguluyor. İslâmî olan her şeyi inceleme gereği duyuyor, “öteki” nazarıyla bakıyor. Başörtüsü meselesine gelince, kişinin kendi tercihidir diyor. Bu tercihi kullanmak da onun hakkıdır, diyor. Avrupa’ya yakışan, insan haklarını gözetmesi, düşünce ve inanç hürriyetini korumaktır, diyor. Demek ki, “başörtüsü” Batı’nın bu noktadaki, yani demokrasi ve insan hakları noktasındaki samimiyetini test ettiriyor. Bu testin sonucu pozitif çıkıyor. Çünkü Batı, kendi yaşantısına (Müslüman olanlar müstesna) almadığı, içine sindirmediği şeylerin bile kullanılma alanlarına ve haklarına itiraz etmiyor.

Bu da demokrasinin ve dolayısıyla Batı’nın imtihanı oluyor.